

1

Perfectibilis fidei catholicae

Oj, raduj se, katolická chaso,
Máme boží krev a boží maso;-
Ještě boží střeva – potom na letnice
Bude dělat papež boží jitrnice.
(Církví)

Demokratický

Nechod', Vašku, s pány na led,
Mnohý příklad máme,
Že pán sklouzne a sedlák si
Za něj nohu zláme.
(Králi)

Velmi mnohým českým básníkům

Věčná vaše píseň: „Jaká slast
Milovati českou vlast!“-
Má-li však mít z vaší lásky zisku,
Nedávejte písně své do tisku.
(Vlasti)

Verba docent, exempla trahunt

„Co sám nerad, nečiň jinému!“
žáku pravil kantor kdesi,
třepaje ho za pačesy.
(Múzám)

Satirik před soudnou stolicí

„Pročpak nepíšeš jako všichni jiní,
pročpak tvé péro černí jen a špiní?“
„Ale vy páni kritikáři,
vždyť ho namáčím v kalamáři.“
(Světu)

2

I.

Hími, Perunc, na můj svátek
místo kanonády,
pak si přijdi se mnou vypít
šálek čokolády.“ –

Pan dráb přišel k Perunovic,
zatloukl na vrata,
děvečky se hnedle zeptal:
„Doma-li pantáta?“

„Doma, doma, pane drábe,
ve veliké chatě,
sedí s jchlou na pckýlku,
zašívá si katě.“

„Vzkazuje vás, pantatínku,
cár náš pozdravovat,
máte prej mu k tomu svátku
drobet zabubnovat.“

Jak to přeclech tatík Perun,
hnedle čelo zvrástil,
skočil s kamen na lavici,
kaťmi o zem praštil:

„Ráděj pásat husy ve vsi,
po bahnách se ploužit,
než u toho Vladimíra
zde za boha sloužit.“

Málo platu, služba těžká,
nikdy konec práce,
ještě bych mu měl vyvádět
ve svátek regrace?

Tuhle při poslední bouře,
při té blýskavici,
beztoto jsem si propálil
celou nohavicí!

Málo platu, málo športlí,
málo deputátul
Nemohu si špendýrovat
oleje k salátul

Pečínku jenom ve svátek,
vodu musím pít,
sotva jsem se na tu službu
mohl oženiti.

Beztoto mne větším dílem
živí jen kondice,
šstudentům hodiny dávat
musím ve fyzice.

Kdyby od selek nekáplo
trochu akcidence,
ani v neděli bych nemoh
přičuchnout k pálence!

Pro nic za nic robotovat –
nevěděl bych věru,
na tu jeho čokoládu,
že mu na ní scrul

Cár necár, svátek ncsvátek,
že mi všechno rovno,
ne a ne a nebudu hřmít,
co z toho mám? Hovno!“ –

II

Tak se z maličké příčiny
stala velká mcla:
ruský národ neměl boha,
církev ovdověla.

Nám by byla lehká pomoc,
toť je stará vestal
Teď již umí každý kaplan
dělat bohy z těsta.

Ale – Rusi o těch kumstech
ještě nevěděli,
když si boha utopili,
žádného neměli.

Počali se všichni báti
strašlivých následků,
neb žádný nic takového
neslyšel od předků! –

Ale svět je pořád stejný,
lidé ho nezmění:
plivni si stokrát do moře,
ono se nezpění.

Tak i v Rusku bez Peruna
ve starém pořádku
běžela světská mašina
jak na kolovrátku.

Staří lidé umírali,
děti se rodily,
hodní lidé pracovali
a ochlasti pili.

Hrušky zrály o Jakubě
a na podzim švestky:
když se hodně vypršelo,
bylo zase hezky.

Slunce svítilo jen ve dne,
měsíc jenom v noci:
v létě bylo cáru horko
při vši jeho moci.

[...]

Neboť svět je pořád stejný,
lidé ho nezmění,
plivni si stokrát do moře,
ono se nezpění.

Tak i v Rusku bez Peruna
ve starém pořádku
běžela světská mašina
jak na kolovrátku.

Ale církevní mašina,
ta se zarazila,
neboť kněžům u pytlíku
zařata jest žíla.

Sedlák, ten jest odjakživa
vychytralý kvítek,
hned si z toho utopení
vyhlídli užitek.

Přestali desátky dávat,
také na modlení,
ani štólu, ani na mše,
když prej pánbůh není.

Na ofěry nechodili,
při funusech ticho:
kostelníci mřeli hladem,
kněžům splasklo břicho. –

Tu hned tekla krev z obrazů,
děly se zázraky:
čistá panna porodila
čtyry mladé draky.

Báby viděly znamení
na nebi a všude:
prodávaly staré sukně,
že soudný den bude.

Báby viděly znamení
na nebi a v dírách,
slyšely potopu světa
hučet ve všech škvírách.

Po svatbě se narodilo
dítě za čtvrt léta:
kupujte, lidi, měchejře
na potopu světa!

III.

Celé popstvo předstoupilo
k círu s deputací,
jeden držel ve jménu všech
takovou orací:

„Veliký jest Vladimír cíř!
svatá vůle jeho;
kdyžs nám zabil pána boha,
opatř nám jiného!

Nám je pánbůh jako pánbůh,
jenom když je ňáký,
abysme s ním udrželi
v respektu sedláky.

U těch bude všechna kázeň
brzy dým a pára,
nebudou se mít u koho
modliti za círa.

Někdo musí nad sedláky
rachotiti hromem:
bez boha neobstojíme,
jen jiného honem!“

Tot se ví, že způsobila
ta argumentace
v Jeho Cárském Veličenstvu
velké alterace.

Věje vítr černomorský,
trávou v stěpi klátí;
sbíhají se do Kyjova
páni kandidáti.

Věje vítr od západu,
v Kyjově se práší;
každá firma haní jiné,
sama se vynáší. –

Poslal papež dekret z Říma
pečet jako talíř:
„Co je po té řecké víře,
nedám za ni halíř.

Není cířkev jako cířkev,
cíře nejmilejší,
římská cířkev mezi všemi
nejcířkvovatější!“ –

A carhradský patriarcha,
pečet jako míška:
„Nevěř tomu, Vladimíře,
co ancikrist píská.

Není cířkev jako cířkev,
cíře nejmilejší,
řecká cířkev mezi všemi
nejcířkvovatější!“

A rabínské syndrium
„Šulem, šulem,“ píše,
„nevěř Římu, nevěř Řekům,
drž se jen Mojžiše.

Není cířkev jako cířkev,
cíře nejmilejší,
židovská je mezi všemi
nejcířkvovatější.“

Také mufti muhamedský
překřičet se nedá:
„Potluč ty psy nevěřící,
uvěř v Muhamedal

Není cířkev, jako cířkev,
cíře nejmilejší,
musulmanská mezi všemi
nejcířkvovatější!“ –

V cířském dvoru na Podolu
psi se o kost hryzli:
také ty ostatní sekty
konkurovat přišly.

Čert zná všechna jejich jména!
Ale jak se ctily,
z toho se ruské hokyně
mnoho naučily.

Tenkrát byly zlaté časy
pro dohazovače,
rozolku pili z krajáčů,
jedli jen koláče.

Proto, že jim v tom konkursu
obchody tak květy,
jmenují se od té doby
také „boží metly“.